

CONTRAST.

La nit del tres de Novembre de 1882, ¡quina nit mes espantosa! La neu á trossos com pilotas queya, deixant pe'ls carrers y teuladas, una blancor imaginable.

En lo palau del Duch Serra, qu' es un de 'ls millors Palaus, se fa grant fastuositat, puig se celebra ab gran pompa lo cumpleany de la Sra. Duquesa. Patjes á la antigüa uzansa, vigilan lo rich portal, saludant y fent cortesias que 'l caplos hi toca als peus, á tota la faramalla de Comptes, Duchs, Marquesos, Princesps, Barons, ¡fins los Reys van honrar ab sa presencia la grant fastuositat del Duch!

A cada tres esglahons qu' eran de pedra marbre, sent tot' ella encatificada d' alfombra d' un pam de gruix, se veyan altres dos Patjes fins al peu del cortinatje que tapaba 'l grant Salón.

¡Quina riquesa, Deu de Deu! Al entrarhi, semblava que os transportessin á las regions que sols veu la fantasia. L' or y la plata, ¡á cabassos, s' en haguera tret d' allí!

En resúm: Fora impossible descriurer tanta abundancia.

Arriban á mitja part, s' obra una porta daurada veyentse un grant menjador y una taula tota plena de vins y dulces.

La neu ja n' aumentat á lo menos prop d' un pam.

A la porta del Palau, una dona y tres criaturas s' estant morint de fam. La mes grant ne te sis anys. La mes xica encara mama. ¡Quin cuadro! ¡Quina tristesa! Lo carré n' está desert, que fins fresa fa mirarlo. Dos horas fa que son allí, y ningú la ma 'ls allarga.

—¡Vull pa!—los nens cridavan.

—¡Fills meus!—sa mare 'ls deya. —Avuy si que no podreu, ningú dona cap almoyna, per apagar vostra fam.—

Y ab veu debilitada per la miseria, afegia. —A passos agegantats veig que la mort s' atensa. ¿Que será fills de nosaltres? ¡Senyor, tingueu compassió d' eixas pobres criaturas...! Dir aixó y venir una ventada qu' escampá tota la neu, va ser obra d' un moment. Se sent un ¡ay! ¡llastimós y sobre la neu estirada, aquella pobre mare mort de fret.

Comensan á arribar cotxes á la casa del Duch Serra, per buscár los seus senyors. Al veurer una dona morta, ne donan part, la recullen, y de dret cáp al depósit y aquells pobres angelets, foren portats al Hospici.

Mentres aixó passava, se sentían grans riallas de 'ls Nobles ja satisfets de la fešta de la Duquesa. Cada cual pujá al seu coche y s' en va dret á sa casa, porque 'l llit ple de domasos ab lo seu bon somniér y al costat la bona estufa ja fa rato que 'ls espera.

La neu molt poquet á poch
mitj pam mes la n' aumentat....
Los carrers quedan ròblers
tots ròblers de soletat.

SALVADOR BADOSA.

Un servidor de vostés

Poesía recitada per lo jovenet Sr. Moli en una Vetllada que 's celebrá en la societat «La Pau de Mollet».

Deu vos quart: Ja soch aquí:
¡Eh que tinch educació?
Al arribá á n' algún puesto
s' assaluda y s' acabo.

Pot ser si qu' are 's pensavan
que faria un mal papé!